

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.492 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. COUCKE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Bakwera tribe te behoren en christen te zijn. U bent geboren in Limbe op 18 maart 1987 en groeide daar ook op. Op 20 mei 2007 werd u door uw moeder betrappt toen u in uw kamer de liefde bedreef met uw vriend (S.E.H.). Uw moeder schreeuwde bij het zien van dit tafereel en er kwam een massa mensen uw kamer binnen die u en uw vriend (S.E.H.) begonnen te slaan. Wat later kwam ook de politie toe die u vroeg wat er gebeurd was. U verklaarde dat u de liefde bedreef met uw vriend (S.E.H.), waarop jullie door de politie werden meegenomen naar het politiekantoor van Bota en er werden opgesloten. U werd er geslagen en de politie informeerde u over de strafmaat die er op homoseksualiteit staat. Na twee dagen opsluiting kwam u vrij doordat uw vader smeergeld betaalde. Toen u vrijkwam en weer thuis woonde, zei uw moeder u dat u de schande van de familie was. Op straat werd u door iedereen beschuldigd van homoseksualiteit. Uw vader stelde voor dat u in zijn tweede huis in de wijk ‘Gardens’ te Limbe ging wonen, wat u ook deed. U zocht – en vond – een meisje om bij u te zijn, zodat u de mensen kon overtuigen dat u geen homo was. Haar naam was (F.K.) en u had een relatie met haar van een maand na uw vrijlating tot uw tweede arrestatie op 11 februari 2008. Op die dag bedreef u opnieuw de liefde met uw vriend (S.E.H.) in het huis in de wijk ‘Gardens’ te Limbe. (F.K.) kwam het huis binnen,

betrapt u en (S.E.H.) op heterdaad, waarop ze schreeuwde. Hierdoor kwamen mensen binnen kijken en sloegen ze u en uw vriend (S.E.H.). De politie werd gebeld en kwam direct ter plaatse. U en uw vriend (S.E.H.) werden meegenomen naar het politiekantoor van Bota waar jullie werden opgesloten. U werd beschuldigd van homoseksualiteit. Op een avond kwam de commissaris u vertellen dat jullie naar de gevangenis van Kondengui zouden worden getransfereerd. Een agent kwam naar u en vroeg of u geld had, waarop u iemand contacteerde om 50.000 CFA. naar het politiekantoor te brengen. Het geld werd aan de agent gegeven die daarop de sleutel van het raam gaf, waardoor u en (S.E.H.) – na één week opsluiting – konden ontsnappen. U en (S.E.H.) gingen naar het busstation waar jullie de bus naar Douala namen. Jullie gingen naar (J.M.), een vriend van u, en bleven bij hem van februari 2008 tot september 2008. In die periode werkte u twee maanden bij '(R.)' en (S.E.H.) werkte in een restaurant. Op 5 oktober 2008 kwam u terug thuis van het werk en u zag een massa mensen voor de deur van het huis staan. U vroeg wat er gaande was, waarop een jongen u vertelde dat een man genaamd '(S.)' geslagen was. Hierop vluchtte u weg naar uw neef (T.) die in Kumba woonde. Uw neef belde (J.M.) op en die vertelde hem dat (S.E.H.) doodgeslagen was en dat de politie u zocht. (T.) zei dat hij u zou helpen om het land te verlaten en hij regelde uw vertrek met de smokkelaar (P.D.). Op 14 november 2008 vertrok u bij (T.) en samen met (P.D.) reisde u met een rechtstreekse vlucht van Brussels Airlines van Douala naar Brussel. U kwam op 15 november 2008 toe in België waar u op 17 november 2008 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen ten gevolge van uw homoseksualiteit, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende bemerkingsen gemaakt worden bij uw homoseksuele geaardheid.

U stelde dat u zich reeds tijdens uw schooltijd aangetrokken voelde tot mannen en dat u zich toen –omstreeks uw achttiende jaar-- realiseerde dat u homoseksueel was (gehoor CGVS, p.17).

U verklaarde dat u niet kon tellen hoeveel relaties u reeds had en gaf aan dat u sommige vrienden had waarmee u de liefde bedreef. Toen de dossierbehandelaar u vroeg om namen te noemen, gaf u aan dat u zich enkel nog de namen van (E.) en (S.) herinnerde, maar dat u de meeste namen vergeten bent (gehoor CGVS, p.17). Men kan verwachten dat u meer dan 2 namen van ex-vriendjes kan noemen, aangezien u aangaf dat 'u niet kon tellen hoeveel het er waren' (gehoor CGVS, p.17). Verder verklaarde u dat u één homokoppel kende, (M.) en (L.), uit Bota-Limbe, en dat u samen met hen ging zwemmen bij Mile 6 beach en er 'Valentijn' vierde. U wist ook te vertellen dat de twee nooit problemen kenden met de politie en dat ze nooit met hun ouders spraken over hun geaardheid (gehoor CGVS, p.18). Toen u later opnieuw gevraagd werd met wie u 'Valentijn' vierde aan het strand, gaf u aan dat dit met (M.) en (S.) was. Toen u werd gevraagd wat de naam van de partner van (M.) was, kon u na lang nadenken geen antwoord geven (gehoor CGVS, p. 23). Op het einde van het gehoor vroeg u nogmaals één minuut om de naam van de partner van (M.) te geven, maar ook dit maal kon u de naam niet geven (gehoor CGVS, p.23). De vaststelling dat u in de korte tijdspanne van een interview de naam van één van de twee mannen van het enige door u genoemde homokoppel niet meer kon reproduceren roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen, aangezien u eerder de twee namen van het door u bekende homokoppel spontaan kon geven en u een aantal feiten betreffende hen kon noemen (gehoor CGVS, p.18). Verder verklaarde u christen te zijn (gehoor CGVS, p.5). Toen u werd gevraagd wat uw religie over homoseksuelen zegt, gaf u aan dat u hen nooit iets hoorde zeggen over homoseksuelen. U gaf aan dat u niet weet of ze het steunen of verwerpen (gehoor CGVS, p.19). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Kameroense Rooms-katholieke kerk het bestaan van homoseksualiteit vurig afkeurde. Het is merkwaardig dat

u hiervan niet op de hoogte bent. Toen u werd gevraagd of u andere homoseksuelen kende die problemen hadden in Kameroen, gaf u aan dat u via de televisie vernam dat men mensen in Douala arresteerde. U gaf een bundel documenten - die uw advocaat voor u had opgezocht - af ter ondersteuning. U gaf aan dat u geen van de homoseksuelen die problemen hadden bij naam kende (gehoor CGVS, p.20). Verder verklaarde u geen bekende Kameroeners te kennen die een homoseksuele geaardheid hebben (gehoor CGVS, p.20). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in januari 2006 in 3 Kameroense kranten een lijst werd gepubliceerd van vermeende prominente homoseksuele personen (leden van de regering, muzikanten, zakenmensen,...) die heel wat ophef maakte (zie informatie in het administratieve dossier). Het is niet aannemelijk dat de publicatie van deze ophefmakende nominatieve lijst u volkomen zou zijn ontgaan indien u werkelijk homoseksueel zou zijn. Toen u werd gevraagd of er in Kameroen organisaties bestaan die vechten voor de rechten van homoseksuelen, gaf u aan dat u geen naam kan geven van zulke organisatie, maar dat u zag dat er een mars gehouden werd in Douala, maar nauwkeuriger dan 2006-2007 kon u het plaatsvinden van de mars niet situeren (gehoor CGVS, p.21). Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid en bijgevolg de vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging.

Vervolgens dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw arrestaties ten gevolge van het bedrijven van de liefde met (S.E.H.).

Zo verklaarde u dat u op 20 mei 2007 door uw moeder betrappt werd toen u in uw kamer de liefde bedreef met uw vriend (S.E.H.). Toen wat later politieagenten toekwamen die u vroegen wat er gebeurde, antwoordde u hen dat u de liefde bedreef met uw vriend (S.E.H.) (gehoor CGVS, p.8). Het is opmerkelijk dat u onmiddellijk verklaarde dat u de liefde bedreef met uw vriend, terwijl u op dat moment reeds wist dat homoseksualiteit verboden en strafbaar is in Kameroen en men kan verwachten dat u om die reden de feiten ontkende (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat u en (S.) door de politie werden meegenomen naar het politiekantoor van Bota waar jullie samen werden opgesloten. Verder gaf u aan dat u na twee dagen opsluiting (dd. 20 mei 2007) vrijkwam doordat uw vader smeergeld betaalde, dat (S.) later werd vrijgelaten, maar dat u er niet meer van wist en dat u niet kon zeggen of ook (S.) vrijkwam na omkoping (gehoor CGVS, p.9). Het is opmerkelijk dat u niet meer details kan geven over de vrijlating van (S.) uit de politiecel, daar uw relatie met (S.) voortduurde tot 5 oktober 2008. Overigens verklaarde u dat u tussen uw vrijlating en uw tweede arrestatie (dd. 11 februari 2008) geen problemen meer kende (gehoor CGVS, p.9). Het feit dat u gedurende bijna negen maanden geen problemen meer kende met de Kameroense overheid, toont aan dat u niet gevisieerd of gezocht werd door hen.

Verder verklaarde u dat u en (S.E.H.) een tweede maal gearresteerd werden op 11 februari 2008 nadat jullie op heterdaad betrappt werden toen jullie de liefde bedreven (gehoor CGVS, p.9-10). Nadat jullie één week in de cel van het politiekantoor van Bota verbleven, konden jullie met de hulp van een wachter ontsnappen en vertrokken u en (S.E.H.) naar Douala (gehoor CGVS, p. 11-12). U verklaarde dat de politie u kwam zoeken na uw ontsnapping (gehoor CGVS, p. 14), maar buiten de kennisgeving van (J.M.) die aangaf dat men u op 5 oktober 2008 zocht, kon u de opsporing door de politie niet concreter maken. Verder gaf u aan dat u in Douala deeltijds aan het werk ging bij een bedrijf dat wegen herstelde en dat (S.E.H.) aan het werk ging in een restaurant (gehoor CGVS, p.5 en 12). Er kan worden opgemerkt dat uw beslissing om u met (S.E.H.) te hervestigen in Kameroen –met name in Douala- en daar professionele activiteiten ontwikkelen erop wijst dat de noodzaak om het land te verlaten en internationale bescherming te zoeken op dat moment niet aan de orde was en er dus geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging.

Vervolgens dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de problemen die (S.E.H.) kende op 5 oktober 2008 en het daaruit volgende besluit van u om het land te verlaten.

U verklaarde dat u, toen u op 5 oktober 2008 aan het huis van (J.M.) kwam, een massa mensen voor de deur van het huis staan en u hoorde dat (S.) geslagen was, waarop u weg vluchtte naar uw neef (T.) die in Kumba woonde (gehoor CGVS, p.12-13). Het is eigenaardig dat u uw vriend (S.E.H.) niet ter hulp schoot en dat u niet probeerde om meer duidelijkheid te krijgen over wat gebeurde, maar dat u in plaats daarvan – en alleen wetende dat (S.) geslagen werd – onmiddellijk naar uw neef (T.) te Kumba vluchtte. U verklaarde verder dat (J.M.) aan uw neef (T.) vertelde dat (S.E.H.) doodgeslagen was en

dat de politie u zocht (gehoor CGVS, p.13). Toen u werd gevraagd waarom (S.E.H.) geslagen werd, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.13). U wist ook niet of (S.E.H.) in het huis (van (J.M.)) werd geslagen (gehoor CGVS, p.13). Vervolgens kon u ook niet zeggen waarom de politie u zou zoeken en dacht dat het misschien was omwille van het feit dat u in het huis met (S.E.H.) woonde (gehoor CGVS, p.13). U bleek in geen geval het onderliggende motief voor de gewelddadige dood van (S.E.H.) te kennen, noch met zekerheid te weten waarom u door de politie werd opgespoord, zodat uw verklaringen in dit verband louter speculatief zijn. U brengt geen aanwijzingen naar voor dat de dood van (S.E.H.) of uw opsporing door de politie verband houden met één van de criteria van de Conventie van Genève, laat staan met jullie homoseksuele geaardheid. Men zou dan ook verwachten dat u –vooraleer het land te verlaten– eerst geprobeerd zou hebben om de ware toedracht over de dood van (S.E.H.) aan de weet te komen, zodat u voor uzelf kon inschatten of het verlaten van het land en het inroepen van internationale bescherming de enige mogelijke optie was.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u neergelegde prints van webpagina's tonen aan dat personen met een homoseksuele geaardheid in Kameroen vervolging riskeren, wat niet wordt betwist. Deze documenten handelen bovendien over de algemene situatie en staven de door u aangehaalde problemen niet. U legde geen documenten voor waaruit uw identiteit of uw reisweg moeten blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) in het feitenrelaas een foutief bedrag herneemt als omkoopsom bij de tweede arrestatie. Hij stelt veertigduizend Francs te hebben betaald aan twee politiemannen die hem een raam lieten openen met een sleutel. De politiemann gaf hem het slot zodat het leek alsof hij dit had gebroken en zo kon ontsnappen.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de definitie van vluchteling in het Verdrag van Genève, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-playbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande namen van partners stelt hij dat hij uiteraard de namen kende van de schoolkameraden waarmee hij homoseksuele contacten had en verder contacten had via zijn vriend. De bestreden beslissing zou onterecht veronderstellen dat hij met alle seksuele partners een relatie had. Sommige contacten gaven aanleiding tot het onthouden van een

naam, andere niet. Volgens verzoeker houdt de bestreden beslissing geen rekening met verschillende taalbetekenissen. Hij wijst erop dat er geen tolk of advocaat aanwezig was bij het interview. Verzoeker zou niet "boyfriends" hebben bedoeld, maar "friends", m.a.w. ook losse sekscontacten waarvan hij zich de naam of het getal niet meer herinnert. Hij betoogt dat in het Engels elk oppervlakkig contact als "friend" kan worden betiteld. De bestreden beslissing maakt ten onrechte geen onderscheid tussen sekscontacten en vaste relaties. Verzoeker voert aan dat het strijdig is met de fair-play om zijn woorden een betekenis te geven die zij niet hebben en die door de context worden tegengesproken, alsmede dat het gehoor gebeurde in afwezigheid van een tolk of advocaat. Het CGVS zou aldus onzorgvuldig tewerk zijn gegaan bij het gehoor en de beoordeling en de beslissing is volgens hem niet afdoende gemotiveerd.

Met betrekking tot Valentijn 2007 doet verzoeker gelden dat hij de betrokkenen niet goed kende. L. is niet meer dan een vriend van een vriend. Volgens verzoeker is het aannemelijk dat de contacten op het strand slechts oppervlakkig waren en hij de namen nauwelijks onthield. Hij stelt dat de feiten van twee jaar geleden zijn, dat deze persoon slechts secundair staat ten aanzien van zijn vervolgingsverhaal, dat hij slechts lager onderwijs heeft gehad en het Engels zijn moedertaal niet is. Verder wijt verzoeker het feit dat hij de naam vergat aan de vermoeidheid aan het einde van het interview en dat hij *"als homoseksueel meer gevoelig is aan stress"*. Verder wijst hij er nogmaals op dat er geen tolk of raadsman aanwezig was en stelt dat het onredelijk is te verwachten dat hij steeds de drie personen kan oplistten waarmee hij Valentijn vierde op een bepaalde datum.

Verzoeker voert aan dat hij Baptist is en zijn Kerk een Evangelische Kerk is en geen Rooms-katholieke Kerk. De informatie van het CGVS betreffende de katholieke Kerk is slechts op hem van toepassing voor zover deze de algehele discriminatoire context betreft van Kameroen en de plaatselijke katholieke Kerk meedoet aan het lokale discriminatoire discours. Volgens de officiële leer van de Rooms-katholieke Kerk is discriminatie van homo's immers verboden, hetgeen verzoeker staft aan de hand van een artikel van de BBC. Volgens hem staat de katholieke Kerk niet afwijzend tegenover het bestaan van homoseksualiteit, doch roept zij op om homoseksuelen te accepteren en te behandelen met respect. Het zou aannemelijk zijn dat er in zijn kerk niet werd gesproken over homoseksualiteit en dat dit onderwerp in sommige kerken taboe is. Verzoeker betoogt dat het gehoor dubbelzinnig verliep en zijn verklaringen achteraf in zijn nadeel werden uitgelegd. Bij de afwezigheid van zijn advocaat zou het CGVS een *"versterkte loyaleitsplicht"* hebben jegens verzoeker. Het fair-playbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel verzetten zich tegen een ambigue ondervraging die later in zijn nadeel wordt uitgelegd.

Betreffende het feit dat hij geen homoseksuelen met problemen kent, is verzoeker van mening dat hij die moeilijk kan kennen. Zijn verhaal zou inzake seksuele beleving overtuigend en doorleefd zijn. Homoseksualiteit komt niet neer op het memoriseren van namen maar op de subjectieve seksuele beleving van verzoeker. Verzoeker doet gelden dat het vragen of hij enkele homoseksuelen kent uit een lijst waarvan de publicatie veel ophef veroorzaakte neerkomt op *"het vragen aan Anne Frank of zij nazipropaganda tegen Joden leest en memoriseert"*. Het zich baseren op kennis van homofobe publicaties om zijn geaardheid te betwisten is volgens verzoeker geen redelijke kritiek op zijn relaas. Hij wijst erop dat hij slechts lagere school heeft gelopen en afkomstig is uit het Engelstalige deel van Kameroen. Hij verwijst naar de informatie die reeds werd bijgebracht en waaruit blijkt dat de haatcampagne circuleerde in het Franstalige deel van Kameroen en te lezen is in drie Franstalige kranten. Verzoeker bevond zich ten tijde van deze campagne in Limbe, in een ander landsdeel, en bediende zich van een andere taal. Hij is het Frans amper machtig en zou sowieso niet alle vijandelijke publicaties doornemen.

Aangaande zijn onwetendheid over Kameroense organisaties die vechten voor de rechten van homoseksuelen stelt verzoeker dat hij laaggeschoold is. Uit de nota die werd neergelegd door zijn raadsman blijkt dat internationale organisaties het opnemen voor homoseksuelen in Kameroen. De enige organisatie die verzoekers raadsman kon vinden was 'Alternatives-

Cameroon'. Men kan verzoeker niet verwijten geen contact te hebben gezocht met het 'health-center' van deze organisatie daar dit zeer recent, in 2008, werd opgericht en zich tot aidspatiënten richt, ongeacht hun seksuele oriëntatie. Verzoekers raadsman kon verder slechts twee academici vinden die zich hiermee bezig hielden, zodat het niet onredelijk is dat verzoeker als laaggeschoolde geen weet had van voorgaande organisaties en academici.

Wat de arrestatie op 20 mei 2007 betreft, betoogt verzoeker dat hij naakt was en op heterdaad werd betrapt, zodat het ontkennen van seksuele betrekkingen geen zin had. Hij vermoedt dat zijn vriend eveneens vrijkwam door omkoping. Dit punt zou niet belangrijk zijn ten aanzien van zijn relaas omdat het een andere persoon betreft. Verzoeker wou, omdat het zijn eigen relaas betreft en hij slechts als tweede taal Engels spreekt, hierover niet speculeren. Hij haalt rechtspraak aan van de Raad van State waaruit blijkt dat een vergissing met betrekking tot een detail betreffende een andere persoon de geloofwaardigheid niet aantast.

Volgens verzoeker had hij geen moeilijkheden tot februari 2008 omdat hij verhuisde en een meisje zocht die zagezegd voor zijn vriendin kon doorgaan, terwijl bleek dat hij toch opnieuw in moeilijkheden kwam. Hij verwijst naar rechtspraak van het High Court in Australië en stelt dat zelfs ontwijkende actie slechts tijdelijk mogelijk was, daar hij al na acht maanden ontmaskerd werd en opnieuw werd gearresteerd.

Dat hij de opsporing door de politie niet concreter kon maken, wijt verzoeker aan zijn vlucht en het feit dat hij hieromtrent slechts onrechtstreeks elementen kon vernemen. Hij kon, gelet op zijn relaas, vermoeden dat hij geseind stond als homoseksueel.

Met betrekking tot zijn verblijf in Douala, betoogt verzoeker dat er geen sprake was van officiële vestiging of officiële activiteiten. Zowel zijn bewoning als zijn tewerkstelling zouden gebeurd zijn in de informele sfeer en niet officieel konden worden gemaakt.

Waar het CGVS stelt dat het eigenaardig is dat hij wegluchtte toen hij hoorde dat zijn vriend geslagen was en zijn verklaringen louter speculatief zijn omdat hij niet weet waarom hij geslagen werd, voert verzoeker aan dat hij op grond van zijn feitenrelaas kon vermoeden dat hij geseind stond als homoseksueel en hij vermoedde dat homoseksualiteit de reden was voor de geweldpleging op zijn vriend. Hij heeft zijn neef laten bellen en ook deze kon weinig informatie geven.

Aangaande het verwijt dat hij geen aanwijzingen naar voor brengt dat de dood van zijn vriend of opsporing door de politie verband houden met homoseksualiteit, stelt verzoeker dat dit de enige reden is die hiertoe logischerwijze aanleiding kan geven. Hij en zijn vriend kenden geen problemen behalve op het punt van hun homoseksualiteit. Aldus zou de motivering niet voldoende zijn.

Volgens verzoeker zijn de door hem aangehaalde artikelen tevens geschonden doordat het CGVS stelt dat hij maar bescherming moest zoeken bij de eigen autoriteiten na de problemen van zijn vriend. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat het CGVS niet kon oordelen dat homoseksuelen niet vervolgd werden in Kameroen terwijl uit het administratief dossier het tegendeel bleek.

Verzoeker verklaart dat het CGVS niet expliciet betwist dat hij moeilijkheden kent, doch slechts een aantal elementen betwist, namelijk zijn homoseksualiteit en de noodzaak van internationale bescherming. De weigering zou slechts berusten op hypothesen en niet op zijn verklaringen of elementen in het dossier. Aldus zou het CGVS op onaanvaardbare gronden betwisten dat hij homoseksueel is en is de motivering niet afdoende.

Verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu uit het voorgaande blijkt dat zijn verklaringen op systematische wijze dubbelzinnig worden uitgelegd om aan te tonen dat hij ongeloofwaardig zou zijn. Enerzijds zouden hem woorden in de mond gelegd worden

die niet stroken met zijn verklaringen en anderzijds zou het zo zijn dat de knelpunten die het CGVS aanhaalt kunnen overtuigend verklaard worden. Verzoeker verwijst naar een artikel in Le Soir waarin een ambtenaar verklaart dat sommige ambtenaren slecht gemotiveerde beslissingen nemen vanuit bedekt racisme, om volume te halen of omdat verzoeker toch in beroep zal gaan. Aldus zou de motivering niet afdoende zijn.

Verzoeker brengt op 29 april 2009 een kopie bij van zijn geboorteakte en een faxkopie van een brief van een sociaal assistent van 'Tels Quels', een vereniging voor homoseksuelen. Ter zitting brengt hij tevens bij: de Bijlage 29 met verzoek tot bijstand tolk Engels; een krantenartikel uit De Morgen, getiteld "In Oeganda heerst een ware heksenjacht op homo's"; een attest van Tels Quels, gedateerd op 30 april 2009 en een faxbericht van het CGVS aan verzoekers raadsman.

3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker duidt niet nader op welke wijze artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoeker betoogt dat hij tijdens het gehoor niet werd bijgestaan door een advocaat, stelt verweerder met recht dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor het organiseren van zijn verdediging. Indien hij de bijstand wenste van een advocaat was het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze.

Aangaande de door verzoeker gemaakte allusie op vertaalproblemen, het feit dat hij niet werd bijgestaan door een tolk en zijn bewering dat het Engels slechts zijn tweede taal is, gaat verzoeker er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 14). De verhoorverslagen zijn volledig in het Nederlands opgesteld en ook de bestreden beslissing werd in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielpcedure werd aangewezen, namelijk het Nederlands, is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat voormeld artikel 51/4 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 verhindert

niet dat de jurist die het interview afneemt zich uitdrukt in een vreemde taal en zelf de rol van de tolk waarneemt indien hij deze taal beheerst (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993).

Verzoeker verzocht bij het indienen van zijn asielaanvraag zelf de bijstand van een tolk Engels (administratief dossier, stuk 14). Wanneer hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) werd gevraagd naar zijn taal van oorsprong antwoordde hij dat dit het Engels is en gaf hij, uitdrukkelijk gevraagd of hij nog andere gesproken talen had, slechts aan een beetje Frans te spreken, doch het niet te verstaan (administratief dossier, stuk 13, nr.8). Hij verklaarde de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Tevens aanvaardde hij het gehoorverslag en ondertekende hij het voor akkoord, nadat het werd voorgelezen in het Engels. Ook de vragenlijst werd door verzoeker, nadat deze werd voorgelezen in het Engels, ondertekend voor akkoord (administratief dossier, stuk 12, p.3). Bij het CGVS bevestigde verzoeker nogmaals dat het eerste interview bij DVZ goed was verlopen (administratief dossier, stuk 3, p.2). Er werd hem gevraagd om eventuele problemen te melden, hetgeen hij heeft nagelaten te doen en verzoeker bevestigde aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk dat de vragen duidelijk waren (ibid., p.1, 23). Verzoeker toont niet aan dat zijn verklaringen foutief zouden zijn opgenomen, noch dat de betrokken interviewers de Engelse taal niet beheersten. Uit de gehoorverslagen kan evenmin worden afgeleid dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan en blijkt dat de gehoren op normale wijze zijn geschied.

Van iemand die beweert zoveel relaties te hebben gehad dat hij ze niet kan tellen en dat hij sommige vrienden had waarmee hij de liefde bedreef kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer dan twee namen kan melden, zelfs indien het mensen betroffen met wie hij slechts 'losse sekscontacten' en 'oppervlakkige contacten' onderhield. Dit klemt des te meer daar aangenomen moet worden dat homoseksuele contacten binnen een homofobe omgeving dermate afwijkend zijn van de heersende maatschappelijke norm dat deze in het geheugen gegrift zijn, minstens door de omstandigheden waarbinnen deze losse sekscontacten plaatsvonden. Niettemin bleek verzoeker slechts in staat twee namen te noemen, namelijk die van zijn vriend en E., door wie hij zou hebben beseft dat hij homo was (administratief dossier, stuk 3, p.17).

Dat de feiten van twee jaar geleden dateren, noch dat verzoeker de betrokken personen niet goed kende of slechts laaggeschoold zou zijn, vormt een afdoende verklaring voor het feit dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS aanvankelijk de namen kon geven van een ander homokoppel, waarmee hij en zijn vriend Valentijndag zouden hebben gevierd, en hierover een aantal bijzonderheden wist te vermelden, doch nog tijdens hetzelfde gehoor de naam van één van deze twee personen bleek te zijn vergeten. De bestreden beslissing stelt terecht dat de vaststelling dat verzoeker in de korte tijdspanne van één interview de naam van één van de twee mannen van het enige door hem genoemde homokoppel niet meer kon reproduceren, ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Deze frappante vaststelling kan niet worden vergoelikt door verzoekers stelling dat hij vermoeid of gestresseerd zou zijn geweest. Verweerder stipt terecht aan dat elk gehoor weliswaar enige mate van stress en emoties met zich meebrengt, doch de interviewer hier rekening mee houdt en er in casu geen gegevens voorhanden is waaruit blijkt dat stress of vermoeidheid aan de oorzaak zou liggen van verzoekers vergetelheid. Verzoeker staft geenszins waarom hij als homoseksueel meer onderworpen zou zijn aan stress.

Daargelaten de vraag of verzoeker Baptist, dan wel Rooms-katholiek was, blijkt uit zijn verklaringen bij het CGVS dat hij niet wist of zijn religie homoseksualiteit steunt, dan wel verwerpt (administratief dossier, stuk 3, p.19). Verzoekers meer gedetailleerde post factum verklaringen hieromtrent doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat hij op tv hoorde over homoseksuelen die werden gearresteerd, doch dat hij zelf geen homo's kende met problemen en evenmin namen kon noemen van homoseksuelen met problemen in Kameroen. Hij gaf tevens aan dat hij geen bekende Kameroeners kende die homo zijn (administratief dossier, stuk 3, p.19-20). De bestreden beslissing stelt met recht dat het niet aannemelijk is dat de publicatie van een

ophefmakende nominatieve lijst van bekende Kameroeners hem volkomen zou zijn ontgaan indien hij daadwerkelijk homoseksueel zou zijn. Verzoekers verklaring dat deze haatcampagne slechts in het Franstalige landsdeel liep is geenszins afdoende daar uit de informatie in het dossier en de door verzoekers raadsman bijgebrachte artikelen blijkt dat er zelfs een Minister werd beschuldigd en dat over de publicatie van deze lijsten tevens uitvoerig werd bericht in Engelstalige media (administratief dossier, stuk 15: documenten; stuk 16: landeninformatie).

Dat verzoeker laaggeschoold is vormt geen afdoende verklaring aangezien redelijkerwijze kon worden verwacht van hem, die beweert homoseksueel te zijn, dat hij kon antwoorden op de vraag of er in Kameroen al dan niet organisaties zijn die homo's beschermen. Verzoeker antwoordde ontwijkend op deze vraag door te stellen dat er een mars was in Douala, doch kon vervolgens niet preciseren wanneer deze mars zou hebben plaatsgevonden. Vervolgens verklaarde hij geen namen te kunnen noemen van organisaties die vechten voor de rechten van homo's in Kameroen (administratief dossier, stuk 3, p.21). Dat verzoeker hieromtrent post factum meer gedetailleerde verklaringen aflegt, doet geen afbreuk aan zijn vastgestelde onwetendheid ten tijde van het gehoor bij het CGVS.

Het geheel van de voormelde vaststellingen is afdoende om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen homoseksuele geaardheid kan worden aangenomen. Hierbij kan bovendien worden opgemerkt dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt omtrent zijn gedragingen als homoseksueel. Zo verklaarde hij enerzijds dat hij zich verborgen hield en er nooit met anderen over sprak (administratief dossier, stuk 3, p.21), gaf hij aan dat alles in het geheim moest gebeuren en zij voorzichtig moesten zijn (ibid., p.10) en ontkende hij ooit naar ontmoetingsplaatsen voor homo's te zijn geweest (ibid., p.18). Deze verklaringen kunnen moeilijk worden gerijmd met zijn bewering dat hij zoveel relaties/sekscontacten had dat hij ze niet meer kon tellen, noch met zijn verklaring dat hij de namen niet kon geven van de personen met wie hij betrekkingen onderhield omdat hij deze slechts oppervlakkig kende.

3.2.2. Aangaande verzoekers voorgehouden concrete problemen, dient te worden opgemerkt dat hij hieromtrent geen begin van bewijs bijbrengt.

Verzoeker legt vage verklaringen af, daar waar hij niet kan preciseren sedert wanneer hij een relatie had met zijn vriend (administratief dossier, stuk 3, p.16).

Betreffende zijn eerste arrestatie, is het niet aannemelijk dat verzoeker, die er reeds op voorhand van op de hoogte was dat homoseksualiteit strafbaar was in Kameroen en bij zijn ouders verbleef, de liefde zou bedrijven met zijn vriend in zijn kamer zonder daarbij de deur op slot te doen, noch dat hij zomaar ten aanzien van de politie zou verklaren dat zij de liefde bedreven (ibid., p.4, 7-8).

Verzoeker verklaarde bovendien dat hij niet weet op welke wijze zijn vriend vrijkwam en er niet meer over kon zeggen (ibid., p.16-17), hetgeen niet aannemelijk is en getuigt van desinteresse, gelet op het feit dat zij werden gearresteerd doordat zij samen werden betrappt en in acht genomen zijn verklaring dat zij hun relatie na hun vrijlating verder zetten.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State is, daargelaten dat hieraan geen precedentwaarde kan worden toegekend en elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, niet dienstig, daar het hier geenszins een detail aangaande een andere persoon betreft, doch een essentieel element in zijn relaas, meerbepaald het lot van zijn vriend, die samen met hem werd gearresteerd en opgesloten.

Hoe dan ook stelt de bestreden beslissing met recht dat uit het feit dat verzoeker na deze beweerde eerste arrestatie gedurende bijna negen maanden geen problemen meer kende met de Kameroenese overheid, blijkt dat niet kan worden aangenomen dat hij omwille van zijn eerste arrestatie nog zou worden gezocht of problemen zou ondervinden.

Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die reeds wist dat homoseksualiteit strafbaar was en die beweerde omwille van deze reden reeds te zijn gearresteerd, in februari 2008 opnieuw naliet de deur te sluiten wanneer hij seksuele betrekkingen had met zijn vriend.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn tweede arrestatie in februari 2008. Bij het CGVS gaf hij aan dat de mensen die op het geroep van zijn vriendin afkwamen naar hen toe kwamen en hen sloegen. De politie werd gebeld en kwam direct, waarna zij werden meegenomen (administratief dossier, stuk 3, p.10). In het verzoekschrift verklaarde verzoeker echter dat de burens hen meenamen naar het politiekantoor waar ze opnieuw werden opgesloten (rechtsplegingsdossier, stuk 1).

Dit klemt des te meer daar verzoeker tevens incoherente verklaringen aflegt omtrent zijn ontsnapping, daar waar hij bij het CGVS slechts sprak over één agent die hen hielp ontsnappen (administratief dossier, stuk 3, p.11), terwijl hij in het verzoekschrift aangeeft dat hij de omkoopsom gaf aan twee politiemannen die hem een raam lieten openen (rechtsplegingsdossier, stuk 1).

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker weliswaar verklaarde dat hij reeds voor het incident van 5 oktober 2008 gezocht werd door de politie na zijn ontsnapping, doch dat hij dit op geen enkele wijze kon concretiseren. Uit verzoekers beslissing zich samen met zijn vriend in Douala te vestigen en uit het feit dat hij daar in het openbaar werkzaamheden ontplooidde voor een bedrijf dat wegen herstelde, blijkt dat niet kan worden aangenomen dat op dat moment de noodzaak om het land te verlaten en internationale bescherming te zoeken aan de orde was.

Ook met betrekking tot het incident van 5 oktober 2008, dat de concrete aanleiding zou hebben gevormd voor zijn vlucht legt verzoeker incoherente verklaringen af. In de vragenlijst stelt hij dat hij, wanneer hij terugkwam van een klusje en veel mensen in de buurt van zijn huis zag staan, vernam dat er iemand werd vermoord. Later zou hij zijn neef naar zijn verhuurder hebben laten bellen en vernam hij dat het zijn vriend was die werd vermoord (administratief dossier, stuk 12, p.2). Bij het CGVS gaf verzoeker aan dat hij, wanneer hij terugkwam van zijn werk en vele mensen zag staan voor de deur, aan een jongen vroeg wat er gebeurde. De jongen zou hebben verteld dat de bevolking een jongen had geslagen en dat de naam van deze jongen S. was, verzoekers vriend. Later zou zijn neef naar zijn vriend hebben gebeld en zou deze hebben verteld dat de mensen S. dood sloegen (administratief dossier, stuk 3, p.13). In het verzoekschrift stelt verzoeker dat de jongen bij zijn huis antwoordde: *“ze hebben een jongen gedood, zijn naam is S.”* (rechtsplegingsdossier, stuk 1). Het is niet overtuigend dat verzoeker zijn vriend niet ter hulp schoot en hij aangaf niet te weten waarom zijn vriend werd geslagen of de politie hem zou zoeken, doch louter vermoedde dat het misschien was omdat hij met zijn vriend in het huis woonde. Hieruit blijkt dat verzoeker het onderliggende motief voor de moord op zijn vriend niet kent, zodat zijn verklaringen hieromtrent speculatief zijn en redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij eerst zou proberen de ware toedracht over diens dood te weten te komen.

Bovendien legt verzoeker opnieuw erg vage verklaringen af met betrekking tot het concrete lot van zijn vriend en liet hij na zich hieromtrent verder te informeren. Zo wist hij niet wanneer zijn vriend werd begraven en kon hij evenmin aangeven of de dood van zijn vriend werd onderzocht (administratief dossier, stuk 3, p.14-15).

Verzoeker brengt geen documenten bij om zijn reisweg per vliegtuig te staven, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Bovendien kon hij niet preciseren onder welke naam hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 13, nr.33). Dit klemt des te meer daar verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn reis. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij immers dat D.P., een vriend van zijn broer, zijn reis betaalde en hem vergezelde tot in België (ibid.), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat P.D., een vriend van zijn neef T., hem vergezelde naar België en dat het T. was die alles betaalde. Verzoeker kon tevens niet preciseren hoe de onderhandelingen zouden zijn verlopen, noch hoeveel er voor zijn reis zou zijn betaald (administratief dossier, stuk 3, p.6, 14).

Het geheel van de voorgaande vaststellingen is afdoende om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan zijn beweerdde problemen ingevolge deze geaardheid, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Kameroen in de negatieve belangstelling zou staan van de Kameroenese autoriteiten.

Verzoekers betoog dat de door hem aangehaalde artikelen zijn geschonden doordat het CGVS stelt dat hij maar bescherming moest zoeken bij de eigen autoriteiten en dat het CGVS niet kon oordelen dat homoseksuelen niet vervolgd worden in Kameroen is niet dienstig daar de bestreden beslissing dergelijke motieven niet bevat.

Verzoekers verwijzing naar een aantal algemene artikelen aangaande de volgens hem bestaande situatie van homoseksuelen in zijn land van herkomst, volstaat geenszins om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, in gebreke.

De neergelegde brief van 'Tels Quels' is evenmin van die aard dat zij afbreuk doet aan de voormelde vaststellingen. Dergelijk document heeft geen objectieve bewijswaarde. Blijkens de inhoud ervan werd de brief bovendien opgesteld op vraag van verzoeker en in het kader van zijn asielaanvraag, zodat hij een gesolliciteerd karakter vertoont. Uit de brief kan overigens louter worden afgeleid dat verzoeker ten aanzien van de sociale dienst van de voormelde beweging heeft verklaard homoseksueel te zijn. Aan de oprechtheid van deze verklaring kan gelet op de hoger uiteengezette motieven worden getwijfeld.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte geboorteakte, dient te worden opgemerkt dat dit document slechts een gescande kopie betreft die hij volgens zijn verklaringen ter zitting via email bekwam, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoeker brengt voor het overige geen documenten bij om zijn identiteit te staven en legde hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af. Bij DVZ gaf hij immers aan dat hij een geboorteakte en een identiteitskaart had in Kameroen, maar ze beide thuis achterliet (administratief dossier, stuk 13, nr.21), terwijl hij bij het CGVS, wanneer hem werd gevraagd waar zijn identiteitskaart was, verklaarde dat hij er geen had (administratief dossier, stuk 3, p.6). Het voormelde doet verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

De ter zitting bijgebrachte documenten zijn niet dienstig aangezien ze zich ofwel reeds in het administratief dossier bevonden (Bijlage 26 en fax van het CGVS van 3 december 2008), ofwel betrekking hebben op Oeganda terwijl verzoeker uit Kameroen afkomstig is (artikel 'De Morgen') ofwel betrekking heeft op de deelname aan een vergadering en een stadsbezoek aan Namen en waarbij uit het desbetreffende attest, dat op verzoekers vraag werd opgesteld alsook uit de vermelde activiteiten evenmin verzoekers beweerde geaardheid kan worden afgeleid (attest Tels Quels van 30 april 2009).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om de beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens de gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verzoekers verwijzing naar een krantenartikel van Le Soir is in dit opzicht niet dienstig, in acht genomen dat dit artikel betrekking heeft op beslissingen, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken tussen 2000 en 2005. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het voormelde in acht genomen, toont verzoeker geenszins aan dat zijn asielaanvraag niet op eerlijke wijze zou zijn behandeld, zodat de aangevoerde schending van het 'fair-playbeginsel' niet kan worden aangenomen.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20

september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, blijkens het voormelde, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker voert met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut aan dat de door zijn raadsman neergelegde documenten niet bij de besluitvorming werden betrokken dan door een algemene afwijzing als zouden zij slechts handelen over de algemene situatie en de aangehaalde problemen niet staven. Hij is van mening dat deze artikelen duidelijke overeenkomsten aangeven tussen zijn problemen en de algehele situatie van homoseksuelen in Kameroen.

Volgens verzoeker is het niet serieus om te beweren dat hij de genuanceerde versie van zijn homoseksuele beleving uit zijn duim zou hebben gezogen nu hij komt uit een land waar grote onwetendheid bestaat rondom zijn homoseksualiteit. Hij gaf een overtuigend, niet-stereotiep verhaal. Het zou onwaarschijnlijk zijn dat een heteroseksueel dit allemaal zomaar verzint daar er geen misvattingen over homoseksualiteit in het verhaal zitten. In Kameroen is er weinig bekend over homoseksualiteit tenzij foutieve en hatelijke informatie. De homoseksualiteit zou derhalve het minst betwifelbare deel van zijn relaas zijn.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om zijn seksuele oriëntatie te bewijzen door bewijsstukken voor te leggen van contacten met homo-organisaties in België. Hij zal aantonen dat hij geïntegreerd is in deze sociale groep.

De realiteit van discriminatie van homoseksuelen blijkt afdoende uit het dossier, zodat, indien verzoeker geen gegronde vrees zou hebben te worden vervolgd als homoseksueel, de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. Hij loopt risico te worden onderworpen aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Tevens dreigt hij arbitrair te worden opgesloten in strijd met artikel 5 EVRM.

Verzoeker vraagt derhalve in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te willen kennen.

4.2. De schending artikel 5 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de algemene situatie van homoseksuelen in Kameroen, zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en zijn asielaanvraag. Dienaangaande kan dienstig worden verwezen naar het sub 3.2 bepaalde inzake de ongeloofwaardigheid van voormelde elementen. Voor het overige zijn er in het dossier geen elementen voorhanden die een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar

zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.